

Molitev

Molitev k blaženemu Álvaro del Portillo

škofu in prelatu Opus Dei

Bog, usmiljeni Oče, ki si blaženemu Álvaro, škofu, naklonil milost, da je ob pomoči svete Marije bil zgleden pastir v službi Cerkve ter navdse zvest sin in naslednik svetega Jožefmarija, ustanovitelja Opus Dei, daj, da bom tudi jaz znal zvesto odgovoriti na zahteve krščanskega poklica, tako da vse trenutke in okoliščine svojega življenja preoblikujem v priložnosti, da te ljubim in služim Kristusovemu kraljestvu.

Milostno nam podeli kanonizacijo blaženega Ávara in po njegovem posredovanju usliši mojo prošnjo ... (izrazite prošnjo).

Amen.

Oče naš, Zdrava Marija, Slava Očetu

Tisti, ki prejmejo milosti na priprošnjo blaženega Ávara del Portilla, so naprošeni, da to sporočijo na naslov Prelatura Opus Dei v Sloveniji, Rožna dolina, cesta V/1a, 1000 Ljubljana.

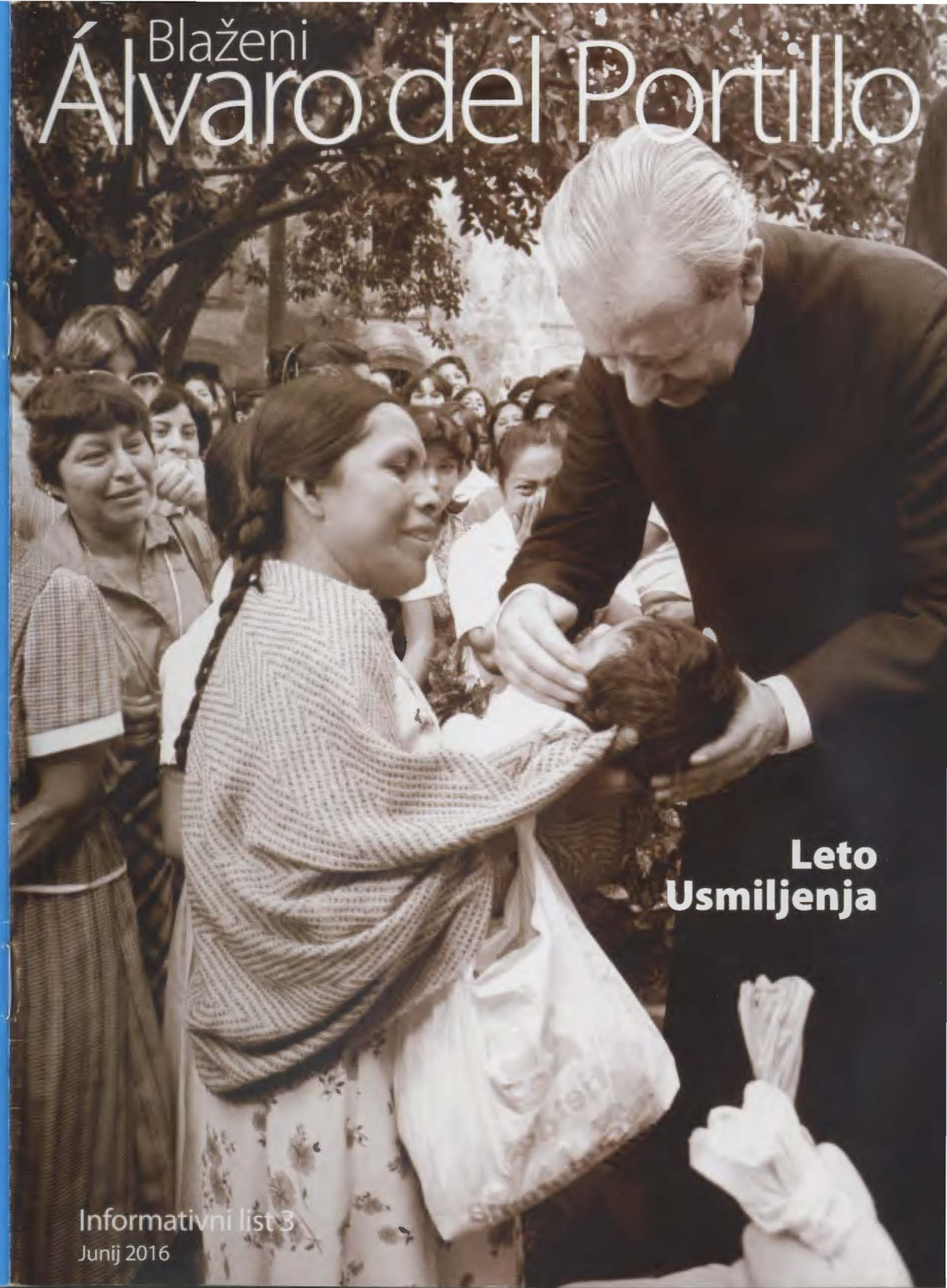
Več informacij na:
www.alvarodelportillo.org

Odgovarja:
✉ Mons. Javier Echevarría,
prelat Opus Dei

Grafična zasnova:
MCM Srl - Firenze

Prelom:
Daniele Rettori

Blaženi Álvaro del Portillo

Leto Usmiljenja

Informativni list 3
Junij 2016

3 Uvodnik

4 Zakrament sprave

6 Dela usmiljenja

9 Prošnje, ki jih je uslišal blaženi Álvaro

10 Fundacija Junkabál

Blaženi Álvaro del Portillo se je rodil 11. marca 1914 v Madridu (Španija) v globoko verni krščanski družini. Bil je doktor gradbeništva, doktoriral je iz filozofije in književnosti ter iz cerkvenega prava.

Leta 1935 je vstopil v Opus Dei. Zvesto je živel svoj krščanski poklic in prek posvečevanja poklicnega dela in izpolnjevanja običajnih dolžnosti vsakega dne k Bogu približal številne študijske kolege, sodelavce in druge duše.

Leta 1944 je bil posvečen v duhovnika, posvetil se je pastoralnemu delu. Leta 1946 se je preselil v Rim.

Cerkvi je služil tudi z opravljanjem nalog, ki mu jih je zaupal sveti sedež, še posebej s sodelovanjem na drugem vatikanskem koncilu.

15. septembra 1975 je bil izvoljen za prvega naslednika svetega Jožefmarija. Ko je bil Opus Dei 28. novembra 1982 povzdignjen v osebno prelato, ga je sveti oče Janez Pavel II. imenoval za prelata Opus Dei, leta 1991 pa mu je podelil škofovsko posvečenje.

Njegovo vodstveno delo je zaznamovano z globoko povezanostjo s papežem in drugimi škofi, s popolno zvestobo ustanovitelju in njegovemu sporočilu in z neutrudnim pastoralnim delom. V jutranjih urah 23. marca 1994, nekaj ur po povratku z romanja v Sveto deželo, kjer je z veliko pobožnostjo sledil Jezusovim korakom na Zemlji, je Gospod svojega dobrega in zvestega služabnika poklical k sebi.

Še istega dne je sveti Janez Pavel II. želel moliti pred njegovim telesom, ki zdaj počiva v kripti prelatske cerkve Svete Marije miru na ulici Bruno Buozzi 75 v Rimu.

27. septembra 2014 je bil razglašen za blaženega.

Uvodnik

»Zahvaljujte se Gospodu, ker je dober, ker na veke traja njegova dobrot.« (Ps 118, 1). Papež Frančišek nas v tem jubilejnem letu vabi k *premišljevanju skrivnosti usmiljenja in okušanju Božje ljubezni, ki tolaži, odpušča in vliva upanje*¹. Ko pustimo, da nas objame Božje usmiljenje, se tako odpremo, da smo lahko tudi mi do drugih tako usmiljeni, kot je Bog do nas.

»Kaj je Bogu najbolj všeč?« je nedavno vprašal sveti oče. In odgovoril: *Odpustiti svojim otrokom, biti usmiljen do njih, da bi tudi oni lahko odpuščali svojim bratom in kot bakle razplamtevali Božje usmiljenje v svetu. To je Bogu najbolj všeč*².

To sveto leto je izredni čas milosti in duhovne preno-ve³, da bi vsak najprej sam dosegel Božje usmiljenje. Zlasti nam ponuja možnost, da znova odkrijemo veselje in mir, ki ga Bog Oče podeljuje v zakramentu

sprave, in priložnost, da drugim lajšamo bremena, ko opravljamo telesna in duhovna dela usmiljenja.

To je pravi čas za okušanje Božje bližine in nežnosti, da se tako okrepi naša vera in bo naše krščansko pričevanje bolj učinkovito⁴. V tej številki se želimo odzvati temu papeževemu vabilu skupaj z blaženim Álvaro del Portillem. ■

1 Z družino v Montefalco, Mehika, maja 1983.

2 Zahvalna maša za beatifikacijo svetega Jožefmarija, 18. maja 1992.

¹ Papež Frančišek, bula *Misericordiae Vultus (Obličje usmiljenja)*, 11. april 2015, točki 2 in 3.

² Papež Frančišek, avdienca, 9. decembra 2015.

³ *Misericordiae Vultus*, točka 3.

⁴ Cfr. Papež Frančišek, pismo ob izrednem jubileju usmiljenja, 1. september 2015.

Izraz Božjega usmiljenja

Papež Frančišek nas v jubilejnim letu vabi, da znova odkrijemo Božje usmiljenje. V ta namen nam je predlagal več možnosti, med drugim zakrament pokore. Zakrament sprave znova postavimo v središče, ker nam omogoča, da na lastni koži okušamo veličino usmiljenja. Za vsakega spovedanca bo vir resničnega notranjega miru¹.

V nadaljevanju smo zbrali nekaj besedil iz nagovorov blaženega Álvara o spovedi:

Božje usmiljenje nam prihaja naproti

V naših padcih in grehah nam Božje usmiljenje prihaja naproti, zlasti v zakramentu miru in sprave, v zakramentu pokore. Pristopite k spovedi vedno, ko jo potrebujete, da se očistite svojih grehov in boste znova v Božji milosti².

Obnovitev prijateljstva z Bogom

Edini resen razlog za skrb in zagrenjenost je greh, prostovoljna oddalitev od Boga, ki dušo pusti v temini, v strahu, da je izgubila pravi smisel življenja ali vsaj zanemarila prijateljstvo brez primere – prijateljstvo z Bogom! Toda niti v teh okoliščinah, ki so zaradi naše šibkosti lahko pogoste, ne smemo pustiti, da bi nas nezadovoljstvo potrla. Če se bomo v zakramentu pokore spravili z Bogom in bližnjimi, bomo začutili žalost, da smo užalili Boga, in si bomo prizadevali znova vzpostaviti mir³.

Veselje pogoste spovedi

Spovedujte se pogosto. Zadajte si, da boste svoje opravljanje zakramenta sprave izboljšali. Dobro se pripravite in si temeljito izprašajte vest; bodite iskreni, pokesajte se iz srca, prenovite željo, da se boste bolj borili za dobro. Malo je trenutkov takšnega veselja, kot je tisto, ki ga čutimo po dobro opravljeni spovedi in ga je občutil tudi izgubljeni sin: objem našega Boga Očeta, ki nam odpušča!⁴

Moč, ki jo potrebujemo, da smo Kristusove priče

Za pokristjanjevanje družbe je nepogrešljivo prejetje zakramenta sprave, pri katerem vsak kristjan prejme moč, ki jo potrebuje, da je učinkovita Kristusova priča z zgledom in besedo, da vse okoliščine življenja preusmeri k Bogu Očetu. Vsak od nas potrebuje ta izvir milosti, pomagati pa moramo tudi mnogim drugim – sorodnikom, prijateljem, kolegom, sosedom – da prejmejo ta čudoviti zakrament Božjega odpuščanja⁵. ■

¹ Papež podeljuje zakrament sprave, Río de Janeiro, 26. julija 2013.

² Spovedi med beatifikacijo blaženega Álvara, 27. septembra 2014

¹ *Misericordiae Vultus*, točka 17.

² Homilija, 30. marca 1985; v ÁLVARO DEL PORTILLO, *Orar. Como sal y como luz* (izbor: José Antonio Loarte), Planeta, Barcelona, 2013, točka 254.

³ Homilija, 12. aprila 1984; *ibid.*, točka 252.

⁴ *Ibid.*, točka 255.

⁵ Homilija, 27. junija 1988; v ÁLVARO DEL PORTILLO, *Una vida para Dios*, Rialp, Madrid, 1992, str. 257.

Dela usmiljenja

Zgledi iz življenja blaženega Álvara

Medtem ko je blaženi Álvaro študiral, je skupaj s prijatelji duhovno in materialno spremljal ljudi na robu družbe. Njegov prijatelj Manuel Pérez nam je posredoval nekaj spominov na te pobude:

»Ti študentje so šli v zapuščena in razvpita predmestja in delili miloščino, bone za hrano, vnovčljive v trgovinah z živili, zdravila in drugo. Ob nedeljah so v župniji San Ramón poučevali verouk.«

Svojega dela niso omejevali na otroke; poskusili so priti tudi do odraslih. »Trudili smo se dvigniti raven duhovne vzgoje teh ljudi,« pripoveduje Manuel Pé-

rez, »in smo organizirali nekaj, kar se morda zdaj zdi presenetljivo, a takrat ni bilo: duhovne vaje. Takrat so bile duhovne vaje med gospemi in gospodi skoraj po vseh madridskih župnijah zelo razširjene. Rekli smo, da jih moramo v postu organizirati za revne, za katere smo skrbeli, v istem prostoru, kot smo imeli verouk. V bistvu je namesto duhovnih vaj to bil verouk za odrasle, ki smo ga izmenično poučevali člani konference [Vincencija Pavelskega]. Posebej se spomnim Álvara, ko je imel enega od teh nagovorov: s preprostostjo in milino, ki jo je vedno izražal, se je tem ljudem znal približati z veliko ljubeznivosti in razumevanja. Poslušalo ga je okoli 20 mož.«

»Duhovne vaje so se končale s kosilom v župnijski jedilnici, hvala župniku, ki nam je priskrbel živila. Okoli sto ljudi je jedlo. Sestre, ki so živele nasproti, v domu za slepe, so nam pripravile slastno hrano, mi pa smo stregli. Možem smo dali vino in zavojček tobaka. Álvaro je bil – kot ostali – zelo aktiven pri pripravi hrane in je tem ljudem tudi sam stregel.«

Manuel Pérez opisuje tudi drugi dogodek iz tistih

Telesna dela usmiljenja

Lačne nasičevati,
žejne napajati,
popotnike sprejemati,
nage oblačiti,
bolnike obiskovati,
jetnike reševati,
mrličke pokopavati.

Duhovna dela usmiljenja

Grešnike svariti,
nevedne učiti,
dvomljivcem prav svetovati,
žalostne tolažiti,
krivico voljno trpeti,
žaljivcem iz srca odpustiti,
za žive in mrtve Boga prositi..

časov, ki se je zgodil pri Arroyo del Abroñigal. Z Álvarorom sta šla obiskat več družin, ki so živele v barakah, in ko sta prišla, sta eno teh družin našla razbito. Policija je prišla starše in jih zaprla, štiri majhne otroke pa pustila same, zapuščene v baraki. Ubogi otroci – eden je imel le eno leto – niso vedeli, kaj storiti: niso imeli hrane, tresli so se od mraza.

Otroke sta odnesla na policijsko postajo, a je bila zaprta; nekemu sosedu sta torej dala denar, da bi poskrbel zanje do naslednjega dne, ko sta se vrnila, da bi znova šla na policijsko postajo. A tam se za zadevo niso zmenili, zato sta morala iti v neko dobrodelno ustanovo: Dom svete Kristine, ki se je nahajal v univerzitetnem mestu. Nekateri otroci so bili še tako majhni, da niso znali hoditi. Manuel Pérez je zapisal: »V

spominu imam podobo Álvara z enim od teh otrok v naročju, ko je po ulicah Madrida hodil proti Domu svete Kristine.«

»Álvaro del Portillo je te naloge opravljal v krščanskem duhu, kot izražajo besede, s katerimi se je leta pozneje spominjal tega dela: 'Vedno sem se od njih učil: ti ljudje niso imeli kaj jesti, a drugega pri njih nisem videl kot veselje. Zame so bili izjemna lekcija'«. ■

1 Blaženi Álvaro leta 1937.

2 Potovanje na Japonsko, februar 1987.

¹ JAVIER MEDINA BAYO, *Álvaro del Portillo. Un hombre fiel*, Rialp, Madrid, 2012, str. 76-78.

Prošnje, uslišane po posredovanju bl. Álvara

Bakterija je izginila

Moji sestri je odpovedala ledvica, zato opravlja postopke za presaditev, kar med drugim vključuje tudi analize in preiskave. Pred tem so ji odkrili neko bakterijo v želodcu. Predpisali so ji terapijo, ki pa ji je škodovala, zato jo je opustila. V centru, kjer naj bi opravili presaditev, so ji rekli, da mora najprej odpraviti bakterijo, zato je znova začela 10-dnevno terapijo, a je zdržala le osem dni. Morala se je vrniti, da bi znova opravila preiskave, in me je prosila za molitev, da bi vse šlo dobro, saj zaradi učinkov še ene terapije ne bi zmogla. Priporočila sem jo blaženemu Álvaru in rezultat je bil negativen. Poklicala me je vsa zadovoljna in, ko sem ji rekla, da sem jo priporočila blaženemu Álvaru, se mu je zahvalila tudi ona.

M. C. (Portoriko)

»Nadaljeval bom študij«

Moj sin je v tretjem letniku študija na Japonskem. Ustanovil je glasbeno skupino, ki ji je posvetil veliko časa, študij pa je zanemaril. Julija je začel govoriti, da bo študij pustil, da se bo resneje posvetil glasbi. Odločno sem nasprotovala. Na začetku sem dosegla, da študija ni opustil, ampak si je vzel čas za počitek, toda še vedno je razmišljal, da bi aprila naslednje leto pustil študij in se preselil v drugo, večje mesto.

Težavo sem začela izročati gospodu Álvaru. Imela sem srečo, da sem lahko bila na njegovi beatifikaciji v Madridu. Med potovanjem sem ves čas molila, da bi posredoval in bi moj sin nadaljeval študij. Zelo sem bila presenečena, ko sem se dan po vrnitvi iz Madrida srečala s sinom, ki mi je rekel: »Nadaljeval bom študij. Našel sem dobro delo, glasbi pa bom posvečal prosti čas.«

Sinova odločitev je bila trdna in ne najdem razlage za tako nenaden preobrat. Zato mislim, da je to izprosil gospod Álvaro.

G. O. (Japonska)

Za življenje

Napisal sem gledališko igro, katere glavna tema je bila varovanje življenja od spočetja. Prijavili smo jo na javni razpis, a z velikim strahom, saj nam vladajo ljudje, ki so

bolj nagnjeni k splošni pravici do splava. Domneval sem, da nas ne bodo izbrali. En teden sem molil molitev h gospodu Álvaru in kmalu so nam sporočili, da smo bili izbrani.

Naše izvedbe so bile zelo uspešne: pomagali smo 40 šolam z veliko dijaki, od sto do 700 fanti. Poleg tega so nas prosili, naj igro ponovimo, čeprav je rednih predstav konec.

J. W. (Kolumbija)

Družinska sprava

Imam nečakinjo, ki je poročena 10 let in ima štiriletnega otroka. Pred dvema letoma sta imela z možem v zakonu težko obdobje. Vzrok je bil v velikih finančnih težavah, v katerih sta pristala zaradi moževega slabega upravljanja z denarjem. V zadnjem letu je nečakinji predlagal, da se z otrokom preseli k njenim staršem, ker ju ni imel s čim preživljati. V tem težkem položaju sem začela vztrajno moliti h gospodu Álvaru. Položaj se je zapletel, ker je brat, ko je videl okoliščine, v katerih se je znašla njegova hčerka, zbolel za hudo depresijo in ni želel družjenja s svojim zetom, izogibal se ga je in preprečeval tudi vsakršen stik z njim v svoji hiši.

Še naprej sem vztrajno in z vero molila h gospodu Álvaru, ki sem ga osebno poznala. Spomnim se, da mi je nekoč govoril o moji družini: »Kolikor bolj bodo poznali Opus Dei, toliko srečnejši bodo in tudi oni se bodo želeli pridružiti.« Zaupala sem v te besede in prepričana sem bila, da se bo nekako našla rešitev. Vedno, ko je bilo mogoče, sem nečakinjo poslušala, ji bila blizu in jo opogumljala. Pred enim letom sta se nečakinja in njen otrok vrnila k možu in tam sta srečna kljub pritiskom prijateljev in sorodnikov, ki so jima svetovali, naj se ločita. A to ni vse: septembra, ravno v dneh beatifikacije, je brat na večerjo na svoj dom povabil mojo nečakinjo, njenega moža in otroka ter ju posedel ob sebi. Zahvaliti se moram gospodu Álvaru, da je s tako naklonjenostjo skrbel za mojo družino.

A. P. (Italija)

Fundacija Junkabal

S spodbudo blaženega Álvara

Junkabal je fundacija, ki ponuja možnost poklicnega izobraževanja ženskam z nižjimi dohodki iz mesta Guatemala. Skrbi tudi za šolsko izobrazbo, zdravniško pomoč in razdeljevanje živil. Gre za organizacijo Opus Dei, ki jo navdihujejo nauki svetega Jožefmarija.

Center za poklicno usposabljanje je z delom začel leta 1963 v najeti hiši na obrobju mesta. Od ponedeljka do petka so izvajali tečaje kuhanja, krojenja, šivanja, cvetličarstva itd. Ob sobotah so imeli katehetske tečaje za otroke udeleženk in za druge otroke iz okolice ter obiskovali družine potrebnih.

Odkar je zgrajen drugi del, od leta 1978, ponuja Junkabal tudi tečaje za starše, osnovno in srednje šolanje za deklice od sedem do 18 let ter socialne programe za zapostavljene.

Leta 1992 sta bili s spodbudo blaženega Álvara zgrajeni dve novi stavbi, povečala se je tudi ponudba za izobraževanje. Od takrat ponujajo tečaje ustvarjanja malih podjetij na različnih področjih: krojenje in šivanje, vodenje gospodinjstva, kuhanje, peka peciva in kruha, cvetličarstvo, strojno vezenje, kozmetika itd. Danes imajo 15 različnih delavnic, zato da se udeleženke izobrazijo za določen poklic in poskrbijo za svojo prihodnost. Po končanem izobraževanju pa lahko prosijo za svetovanje in se udeležijo osvežitvenih tečajev.

Junkabal ima tudi zobozdravstveno kliniko in programe o prehranjevanju za matere in otroke. V vseh teh letih je skozi njihove prostore šlo več kot sto tisoč ljudi, od katerih so se mnogi udeležili ali se udeležujejo tudi programov za krščansko vzgojo.

Več informacij lahko najdete na spletni strani www.junkabal.edu.gt.

